

CLIMENT

Un relat de: [gustav](#)

Climent s'ha endormiscat a la vora del foc i els altres parroquians, encara que atents a les partides, també vetllen la seva becaina. Cada tarda, a la primera cabotada, com si algun ens superior accionés un comandament a distància, les controvèrsies cafeteres es transformen en simples xiuxiuejos i, per uns instants, la cridòria regnant es transmuta en lleu remor. Aquest curiós procedir no és més que la resposta a l'entranyable respecte que els assidus al cafè professen al vell. Mentre dorm, el foc li il·lumina la cara realçant-li les arrugues que li solquen el rostre, testimoni d'incomptables anys d'intempèrie, de lluita contra la terra feréstega.

Així, durant els minuts que dura la sesta, el cafè es converteix en un indret silenciós, quasi místic. Ni tan sols les fitxes de dòmino, dipositades amb dolçor sobre la taula, s'atreveixen a truncar el seu son. Fins i tot el sol es filtra discret per les primes escletxes de les persianes, creant una atmosfera propícia al descans. I en el nou i efímer estat de les coses, tot cobra un sentit diferent. Els signes s'imposen a les paraules i resulta còmic veure els clients demanar les consumicions amb cada gest específic, així com observar els jugadors substituir els crits característics del joc per ganyotes i gestos exageradament coreogràfics.

Entre unes coses i altres, el temps s'ha anat escolant i la tarda s'ha envermellit. De sobte, Climent es va eixorivint i, com sempre, abans d'obrir els ulls, es treu la boina i es grata el bescoll. Després, alhora que, ara sí, obre els ulls, profereix alguns estossecs per advertir la parròquia del seu despertar i, amb l'ajut d'un gaiato, s'incorpora fent tentines amb les puntes dels peus, com una ballarina amb sabatilles d'anar per casa. Les primeres passes són insegures, ronseres, li costa redreçar-se. El cambrer, un mosso eixerit que porta una d'aquelles gorres modernes, s'apropa i l'agafa d'un braç. Climent se'l mira des de baix, arrupit i, amb una mirada d'ulls tremolosos, agraeix el seu gest.

-Ai, fill, gràcies. Les cames, les cames, no saps com em pesen...

El noi l'acompanya a una de les taules mentre el local va recuperant la normalitat i, al seu pas, els clients el saluden animosos, contents de poder tornar a gaudir de la cridòria. El xiquet l'asseu a la taula d'en Cisco, el carreter, on es juga a botifarra.

-Què tal la dormideta, tio Climent? -li amolla Cisco tustant-li el muscle lleument.

-Ai fill, cada dia m'aixeco més asclat -contesta ell, portant-se la mà al maluc.

-Què diu, home? Si està fet un xaval! Demà mateix me l'emporto a plegar aulives.

-Encara n'has de plegar moltes per a alcansar-me -contesta el vell amb ironia.

-Li ve de gust una partideta?

-No, xiquet, gràcies. Ja saps que jo només miro. Les cartes per als jovens, jo ja no estic per solfes.

-Home, tan jovens, tan jovens...tampoc som.

-Pot ser, però al meu costat encara ets un pipiolo.

Després de l'intercanvi de frases cordials, es queda una estona observant la partida, en silenci, rememorant altres temps en què era ell qui brandava les cartes i no tenia rivals. Però, ara, malgrat el caliu de la sala, un calfred li recorda l'edat dels seus ossos i, estremint-se, s'aixeca la solapa de la jaqueta de pana que, com ell, pertany a un passat que ja quasi no recorda ningú.

Acaba de passar la tarda de taula en taula. Arrossegant els peus cansats d'una cadira a una altra. Una barreja d'afecte i compassió fa que a tot arreu rebí una bona acollida. Alguns el conviden a beure o li ofereixen conversa, d'altres escolten estoicament les seves batalletes, anècdotes d'antany que, tot i haver-les sentit mil cops, els hi arrenquen un somriure.

A boqueta nit, el local es va buidant. Els parroquians comencen a desfilar buscant l'escalfor de les llars i Climent s'acomia de cadascun d'ells, amb més o menys efusió segons el grau d'amistat, com si fos l'amfitrió d'una festa que ha arribat a la fi. Les taules es van quedant òrfenes i només les rodanxes dels gots testimonien que, només fa uns minuts, eren plenes de gent. Tot i l'èxode, el vell es resisteix a partir. Tal volta, perquè prefereix l'olor rànica -de caliquenyo, cafè, aiguardent i colònia barata- que la de casa, que fa ferum de soledat. Però, finalment, acomiadant-se del jove cambrer, que s'afanya a recollir, es decideix a partir. Pel carrer encara es topa amb algun veí que el saluda -dossiau- i ell, ben embolicat en una bufanda gastada, ja troba la porta de l'humil domicili i, mentre posa la clau al pany, encara que no creu en cap déu, li agraeix, per si de cas, que li hagi regalat un dia més.